

Otollinen Jumalalle

”Herra, Jumalasi, on sinun kanssasi, hän on voimallinen, hän auttaa. Sinä olet hänen ilonsa, rakkaudessaan hän tekee sinut uudeksi, hän iloitsee, hän riemuitsee sinusta.” (Sef. 3:17.)

Avaintekstit:

Luuk. 15:11-32;
Sef. 3:17;
Ef. 5:25-28;
Jes. 43:4;
Room. 8:1;
Room. 5:8;
Mark. 9:17-29.

Kuvitellaan seuraava tilanne: viisivuotias lapsi tulee isänsä luokse isänpäivänä huonosti paketoitun lahjan kanssa. Jännittyneenä hän ojentaa lahjan isälleen.

Kuvittele, että isä sanoo: ”Poika, en välitä lahjastasi. Loppujen lopuksi ei ole mitään, mitä voisit antaa minulle, joka miellyttäisi minua. Kaiken, mitä voisit antaa minulle, voisin hankkia itse, ja kaikki, mitä annat minulle, on joko ostettu minun rahoillani tai valmistettu materiaaleista, jotka olen maksanut. Pidä siis lahjasi. En tarvitse sitä enkä halua sitä. Rakastan sinua kuitenkin.”

Auts!

Mitä mieltä olet tämän isän reaktiosta? Mieleen tulevat sanat ”sydämetön”, ”kylmä” ja ”tunteeton”. Onko tämä tapa, jolla Jumala reagoi meihin? Voimmeko todella olla Jumalalle otollisia? Niin vaikeaa kuin se onkin kuvitella, jopa me langenneet, synnin turmelemat ja pahuuteen taipuvaiset olennot – kyllä, me voimme olla Jumalalle otollisia! Toisin sanoen Jumala ei katso meitä tai hänelle tuomiamme lahjoja, edellä olevan isän asenteella. Päin vastoin, me voimme olla Jumalalle otollisia, mutta vain Kristuksen kautta.

Tämä tutkistelu on sapatiksi 18.1.2025

ARVOK- KAAMPI KUIN VOIT KUVITELLA

Kuten näimme aiemmassa tutkistelussa, ei ole ketään – ei edes pahinta syntistä tai suurinta pahantekijää – jota Jumala ei rakastaisi. Koska Jumala arvostaa ihmisiä enemmän kuin voimme kuvitellakaan, hän on pahoillaan synnistä, sillä hän rakastaa meitä ja tietää, mitä synti tekee myös meille.

Lue Luuk. 15:11-32. Mitä tuhlaajapojasta kertova vertaus paljastaa Jumalan myötätunnosta ja rakkaudesta? Minkä varoituksen se antaa niille, jotka toisen pojan tavoin jäivät kotiin?

Tässä Jeesuksen kertomuksessa miehen poika pyysi perintöosuuttaan aikaisin ja hylkäsi näin isänsä ja perhekuntansa. Tuhlaajapoika tuhlaa perintönsä ja joutuu köyhyyteen ja nälkään, kadehtien sikoja, jotka syövät ruokiaan kaukalosta. Kun hän tajuaa, että hänen isänsä talon palvelijoilla on enemmän kuin tarpeeksi ruokaa, hän päättää palata kotiinsa ja toivoo pääsevänsä palvelijaksi.

Seuraavaksi tapahtuu jotain voimallista. Jotkut isät kääntyisivät tällaisen pojan pois hänen palattuaan. ”Sinä otit perintöosasi ja erkaannuit perhekunnastani. Sinulla ei ole enää kotia täällä.” Eikö se olisi looginen, jopa järkevä asenne? Joidenkin vanhempien silmissä poika oli mennyt liian pitkälle tullakseen hyväksytyksi takaisin kotiin, varsinkaan poikana.

Vertauksessa isä (joka edustaa Jumalaa itseään) ei kuitenkaan vastaa millään näistä tavoista. Pikemminkin, kun ”[tuhlaaja]poika oli vielä kaukana, isä näki hänet ja heltyi. Hän juoksi poikaa vastaan, sulki hänet syliinsä ja suuteli häntä.” (Luuk. 15:20.) Vaikka tuohon aikaan ei juurikaan arvostettu, että talon isäntä juoksisi ulos tapaamaan jotakuta, isä juoksi täynnä myötätuntoa poikaansa vastaan. Vielä hämmästyttävämpää on, että isä palautti hänet takaisin perhekuuntaansa ja jopa järjesti juhlat hänen kunniakseen. Tämä kuvaa Jumalan suurta myötätuntoa jokaista eksynnyttä ihmistä kohtaan ja sitä, miten hän ilahtuu siitä, että yksikin ihminen palaa kotiin. Millainen kuva Jumalasta!

Toisen pojan reaktio on mielenkiintoinen. Miksi se oli niin inhimillistä ja ymmärrettävääkin, perustuen ainakin osittain oikeudenmukaisuuden periaatteeseen?

ILOITEN RIEMUITSE- MINEN

Vaikka meidän on sitä vaikea kuvitella, Jumala pitää jokaista ihmistä mittaamattoman arvokkaana, ja siksi hän iloitsee yhdenkin ihmisen pelastumisesta.

Lue Sef. 3:17. Miten tämä jae valaisee vertausta tuhlaajapojusta?

Sef. 3:17 osoittaa voimallisesti Jumalan ilon lunastetusta kansastaan. Lähes kaikki heprean kielen iloa ja riemua tarkoittavat sanat on pakattu tähän yhteen jakeeseen, joka kuvaa Jumalan iloa lunastetusta kansastaan. Melkein kuin yksikään näistä termeistä ei yksinään riittäisi kuvaamaan Jumalan ilon suuruutta tuona päivänä.

Huomaa myös, missä Jumala on tämän jakeen mukaan: hän on kansansa ”kanssa”. Sovinto, joka syntyy rakkaussuhteessa, tuo mukanaan Jumalan välittömän läsnäolon. Aivan kuten vertauksen isä – kun hän näkee poikansa kaukana, hän lähtee juosten tätä vastaan – tässä Jumala on kansansa kanssa.

Jes. 62:4 samankaltainen kielikuva on liitetty avioliittosanaan. Jes. 62:4 mukaan Jumalan kansaa kutsutaan Rakastetukseni ja maata kutsutaan Puolisoksi. Miksi? Koska tekstissä sanotaan, että ”Herra rakastaa sinua ja ottaa sinun maasi puolisoikseen”. Jumalan ilon huippu on varattu ennalleen asettamisen päivälle, jolloin hän ottaa kansansa vastaan ja iloitsee meistä, aivan kuten isä iloitsi tuhlaajapojustaan.

Lue Ef. 5:25-28. Mitä teksti kertoo siitä, millaista rakkautta myös meidän on määrä osoittaa?

Tässä kohdassa miehiä kehoitetaan rakastamaan vaimojaan ”niin kuin Kristuskin rakasti seurakuntaa ja antoi henkensä sen puolesta” ja rakastamaan vaimojaan ”kuin omaa ruumistaan” (Ef. 5:25, 28). Nämä tekstit eivät ainoastaan korosta sitä, millaista epätavallista ja uhratuvaa rakkautta avioliitossa tulee olla vaimoan kohtaan, vaan ne osoittavat myös, että Kristus itse rakastaa kansaansa (seurakuntaa) *osana itseään*.

JUMALAN MIELEN MUKAISIA?

Miten voi olla mahdollista, että maailmankaikkeuden Jumala iloitsee pelkistä ihmisistä, ohikiitävistä protoplasmamöykkyistä yhdellä pienellä planeetalla, joka on keskellä luultavasti ääretöntä maailmankaikkeutta? Miten on mahdollista, että ihmiset voivat merkitä niin paljon Korkeimmalle Olenolle, joka on kaikkivoipa eikä tarvitse mitään? Nämä kysymykset voidaan jakaa kahteen näkökulmaan. Ensinnäkin miten Jumala voisi ilahtua? Toiseksi miten ihmiset voisivat ilahduttaa häntä, etenkin kun otetaan huomioon syntisyytemme? Näiden kysymysten ensimmäinen näkökulma on tämän päivän aihe ja toinen on huomisen.

Lue Jes. 43:4; Ps. 149:4 ja Sananl. 15:8, 9. Mitä jakeet kertovat meille siitä, että Jumala iloitsee kansastaan?

Kuten eilen osaksi näimme, ihmiset voivat tuoda iloa Jumalalle. Jumalahan rakastaa ihmisiä ottaen heidät huomioon parhaalla mahdollisella tavalla, kuten jokaisen pitäisi rakastaa ja välittää toisista.

Sitä vastoin Jumala on tyytymätön kansaansa, kun se tekee pahaa. Sananl. 15:8, 9 opettaa, että vaikka "Herra kamoksuu" jumalattomien "uhria" ja "vaellusta", "vilpittömän rukous on hänelle otollinen" ja "vanhurskauteen pyrkivää hän rakastaa". Tämä raamatunkohta ei ainoastaan osoita, että Jumala on tyytymätön pahuuteen, vaan että hän iloitsee hyvydestä. Se myös asettaa jumalallisen iloitsemisen ja rakkauden ilmaisemisen rinnakkain, mikä osoittaa kaikkialla Raamatussa ilmenevän Jumalan rakkauden ja hänen iloitsemisensä välisen syvän yhteyden.

Ps. 146:8 mukaan "Herra rakastaa oikeamielisiä", ja 2. Kor. 9:7 lisää, että "iloista antajaa Jumala rakastaa". Huomaa ensinnäkin, mitä näissä teksteissä ei sanota. Niissä ei sanota, että Jumala rakastaa vain vanhurskaita tai että Jumala rakastaa vain iloista antajaa. Jumala rakastaa kaikkia. Kuitenkin, jotta nämä tekstit ylipäätään kertoisivat meille jotain, niiden täytyy tarkoittaa, että Jumala rakastaa "oikeamielisiä" ja "iloista antajaa" jotenkin erityisesti. Saamme vihjeen lukiesamme Sananl. 15:8, 9: Jumala rakastaa näitä sekä muita ihmisiä siinä mielessä, että he ovat hänen mielensä mukaisia.

Jumala voi olla niin läheisesti, jopa emotionaalisesti, tekemisissä meidän kanssamme. Millaista toivoa tämä hämmästyttävä toteamus tuo sinulle?

ELÄVÄT KIVET

Miten me langenneina, syntisinä olentoina, voimme olla otollisia pyhälle Jumalalle?

Lue Room. 8:1 ja Room. 5:8. Mitä nämä jakeet opettavat asemastamme Jumalan edessä?

Jumala on ihmisille armollinen jo ennen ihmisen osuutta asiaan. Ennen kuin sanomme tai teemme mitään, Jumala kurottautuu meitä kohti ja antaa meille mahdollisuuden hyväksyä tai hylätä hänen rakkautensa. Kuten Room. 5:8 kertoo: "Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus kuoli meidän puolestamme, kun vielä olimme syntisiä." (Vrt. Jer. 31:3.) Uskon kautta meidät voidaan sovittaa Jumalan kanssa ja voimme jopa tulla otollisiksi hänen silmissään Lunastajamme tekemän työn vuoksi.

Lue 1. Piet. 2:4-6 ja vertaa sitä Hepr. 11:6 kanssa. Mitä tekstit kertovat meille siitä, miten voimme olla Jumalalle otollisia?

Ilman Jumalan väliintuloa langenneet ihmiset eivät kykene tuomaan Jumalalle mitään arvokasta. Jumala on kuitenkin armossaan ja laupeudessaan valmistanut tien Kristuksen työn kautta. Erityisesti "Jeesuksen Kristuksen tähden" voimme toimittaa "hengellisiä uhreja, jotka ovat Jumalalle otollisia" (1. Piet. 2:5). Vaikka "[i]lman uskoa ei kuitenkaan kukaan ole Jumalan mielen mukainen" (Hepr. 11:6), Kristuksen välitystyön kautta Jumala varustaa uskovat, jotta he voivat "täyttää hänen tahtonsa. Sen, mikä on hänelle mieleen, hän itse teköön meissä, hän ja Jeesus Kristus. Hänen on kunnia aina ja ikuisesti. Amen." (Hepr. 13:21.) Ne, jotka vastaavat uskossa Jumalalle, katsotaan hänen silmissään vanhurskaiksi Kristuksen välitystyön vuoksi, sillä tämän vanhurskaus yksin on hyväksyttävää. Ne, jotka vastaavat Jumalan rakastavaan kutsuun, katsotaan Kristuksen välitystyön kautta arvollisiksi (vrt. Luuk. 20:35), ja hän muuttaa heidät kaltaisekseen (1. Kor. 15:51-57; 1. Joh. 3:2). Jumalan lunastustyö ei ole vain *meitä varten*, vaan se tapahtuu myös *meissä*.

Miksi ajatus siitä, että Kristus toimii puolestasi välittäjänä taivaassa, on niin rohkaiseva?

ARVOKAS TAVOITE

Jumalan armon ja välittämisen sateenvarjon alla Jumala iloitsee pienimmästäkin myönteisestä vastauksesta hänen rakkauteensa. Hänen kauttaan, joka yksin on rakkauden arvoinen ja joka itse on täydellisen vanhurskas, jokainen meistä voidaan lukea vanhurskaaksi ja Jumalan rakkaiden joukkoon, jotka saavat elää hänen kanssaan täydellisessä rakkaudessa ikuisesti. Tämä on lunastuksen suuri toivo, johon liittyy Kristuksen työ puolestamme taivaassa.

Saatat kuitenkin miettiä, voiko tämä koskea jopa minua? Entä jos en ole tarpeeksi hyvä? Entä jos pelkään, ettei minulla ole tarpeeksi uskoa?

Lue Mark. 9:17-29. Miten Jumala vastaa kertomuksen miehelle? Kuinka paljon uskoa on tarpeeksi?

Opetuslapset eivät kyenneet ajamaan riivaajaa ulos; kaikki toivo näytti olevan menetetty. Mutta Jeesus tuli ja sanoi isälle: "Jos voit? - -. Kaikki on mahdollista sille, joka uskoo." (Mark. 9:23.) Isä vastasi itkuisena: "Minä uskon! Auta minun epäuskossani!" (Mark. 9:24.)

Huomaa, ettei Jeesus sanonut miehelle: "Tule takaisin luokseni, kun sinulla on enemmän uskoa." Sen sijaan hänen huutonsa "Auta minun epäuskossani" riitti.

Ilman uskoa on mahdotonta olla Jumalan mielen mukainen (Hepr. 11:6), ja kuitenkin Jeesus hyväksyy pienimmänkin uskon. Uskon kautta ja Kristuksen puolestamme tekemän työn vuoksi voimme vastata tavalla, joka on otollinen Jumalalle, samalla tavoin kuin maallinen isäkin ilahtuu, kun lapsi tuo hänelle lahjan, joka on oikeastaan arvoton.

Näin ollen meidän pitäisi noudattaa Paavalin neuvoa, jonka mukaan meidän tulisi ottaa tavoitteeksemme elää Jumalan mielen mukaisesti (2. Kor. 5:9, 10; vrt. Kol. 1:10; 1. Tess. 4:1; Hepr. 11:5). Meidän tulisi pyytää Jumalaa muuttamaan intressimme niin, että ne kattavat myös niiden parhaat intressit, joita rakastamme, ja laajentamaan rakkauttamme niin, että se ulottuu myös muihin. "Osoittakaa toisillenne lämmintä veljesrakkautta, kunnioittakaa kilvan toinen toistanne. Älkää olko veltoja, olkaa innokkaita, palakoon teissä Hengen tuli, palvelkaa Herraa. Toivokaa ja iloitkaa, ahdingossa olkaa kestäviä, rukoilkaa hellittämättä. Auttakaa puutteessa olevia pyhiä, osoittakaa vieraanvaraisuutta." (Room. 12:10-13.)

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue Ellen G. White, *Alfa ja omega*, osa 5, s. 216-233 tai *Aikakausien Toivo*, s. 641-659 tai *Rakkaudella Isältä*, s. 496-509.

"Herra on pettynyt, kun hänen kansansa jäsenet pitävät itseään vähäarvoisina. Hän toivoo valitun perintönsä arvostavan itseään sen hinnan mukaan, jonka hän on heistä maksanut. Jumala halusi heidät, muutoin hän ei olisi lähettänyt Poikaansa niin kalliille asialle lunastaakseen heidät. Hän tahoo käyttää heitä, ja häntä miellyttää, kun he esittävät hänelle suuria vaatimuksia voidakseen kirkastaa hänen nimeään. He voivat odottaa suuria, jos he uskovat hänen lupauksiinsa.

Mutta Kristuksen nimessä rukoileminen merkitsee paljon. Se merkitsee, että meidän tulee omaksua hänen luonteensa, ilmaista hänen henkeään ja tehdä hänen tekojaan. Vapahtajan lupaus on ehdollinen. 'Jos rakastatte minua', hän sanoi, 'pitäkää minun käskyni.' Hän ei pelasta ihmisiä synnissä vaan synnistä, ja ne, jotka häntä rakastavat, osoittavat rakkautensa kuuliaisuudellaan.

Tosi kuuliaisuus tulee sydämestä. Se on sydämen yhteyttä Kristuksen kanssa. Jos alistumme, hän on samastava itsensä meidän ajatustemme ja päämääriemme kanssa, taivuttava sydämemme ja mieleemme niin tahtonsa mukaisiksi, että totellessamme häntä toteutamme vain omia ajatuksiamme. Pyhittynyt ja jalostunut tahto pitää suurimpana ilonaan hänen palvelemistaan. Kun tunnemme Jumalan, niin kuin etuoikeutemme on tuntea hänet, on elämämme oleva jatkuvan kuuliaisuuden elämää. Kun opimme ymmärtämään Kristuksen luonnetta ja olemme yhteydessä Jumalan kanssa, synti alkaa tuntua inhottavalta." (5AO 219, 220.).

Keskustelunaiheita:

1. Mitä voisi tarkoittaa "epäitsekkäästi vastaanottaminen"? Millainen luulet antamisen ja vastaanottamisen suhteen olevan taivaassa ja uudessa maassa?

2. Miten Hepr. 11 käsitellyt esimerkit uskon sankareista liittyvät tämän viikon tutkistelun sisältöön? Mitä tällaiset esimerkit paljastavat erityisesti siitä, miten voi olla uskon kautta "Jumalan mielen mukainen"? Mitä voit oppia ja soveltaa jokapäiväiseen elämääsi tällaisista uskon ja uskollisuuden esimerkeistä?